

značený stanovami překročí, za pouhou fikci, o kterou zákaz spolku opřítí nelze. Jde tedy o to, měl-li úřad ve správních spisech dostatečnou oporu pro úsudek, že účel nového spolku, vyznačený v předložených stanovách jest jen předstíráním a že nový spolek hodlá ve skutečnosti provozovati činnost přičící se veř. pokoji a řádu, která byla důvodem rozpuštění spolku »Ortsgruppe K. des Deutschen Kulturverbandes« v K.

Tento úsudek opírá úřad o zjištění, že stanovy nového spolku jsou totožny se stanovami spolku rozpuštěného, že jména obou spolků jsou totožna a že zakladatelé nového spolku jsou osoby, které byly vedoucími funkcionáři spolku rozpuštěného.

Pokud se stížnost obrací proti správnosti uvedených zjištění žal. úřadu, musil ji nss uznati za nepřipustnou (§§ 5 a 6 zák. o ss), neboť v tomto směru nebránili se st-lé ve správním řízení, ačkoliv již rozhodnutí I. stolice bylo založeno na uvedených skutečnostech.

Zbývá otázka, je-li zjištění, že stanovy nového spolku jsou totožny se stanovami spolku rozpuštěného, že jména spolků jsou totožna a že zakladateli nového spolku jsou osoby, které byly vedoucími funkcionáři spolku rozpuštěného, postačitelým základem pro závěr, že nový spolek chce provozovati činnost, pro kterou byl dřívější spolek úředně rozpuštěn, a že tedy účel vytčený ve stanovách jest jen předstírán. Nss musil na tuto otázku odpověděti záporně. Skutkové momenty, zjištěné žal. úřadem nemohou samy o sobě odůvodniti závěr, že nový spolek bude provozovati činnost přičící se veř. pokoji a řádu, neboť oznamují-li zakladatelé spolku, že budou provozovati činnost vytčenou ve stanovách, které předkládají úřadu, nutno toto jejich oznámení pokládati za správné, pokud arci tu nejsou skutečnosti, z nichž lze usuzovati jinak. Pouhá okolnost, že zakladatelé oznamují utvoření spolku, který po stránce osobní a co do obsahu stanov se kryje se spolkem úředně rozpuštěným, nikterak neopravňuje k úsudku, že nový spolek nebude se řídit stanovami, které se úřadu předkládají, nýbrž že bude provozovati činnost zcela jinou, která je v rozporu s veř. pokojem a řádem, když tu nejsou okolnosti, z nichž lze usuzovati, že oznámení zakladatelů spolku předložené úřadu je v rozporu se skutečnými poměry. Jestliže podle toho žal. úřad způsobem procesně bezvadným nezjistil a v nař. rozhodnutí neuvedl takových okolností, ze kterých by se dalo souditi, že účel pobočky »Einigkeit« v K. jest jen předstírán a že pravým jeho účelem je prováděti činnost, která se přičí veř. pokoji a řádu, založil svoje rozhodnutí na řízení neúplném, tedy podstatně vadném.

Č. 8882.

Řízení před nss-em. — Zaměstnanci veřejní: Má povahu rozhodnutí neb opatření před nss-em naříkatelného výnos min. vnitra, obvodním notářům na Slov. sdělený, toho obsahu, že není přípustno, aby obvodní notáři vybírali poplatky za inventarisování pozůstalosti?

(Nález ze dne 11. listopadu 1930 č. 17.401.)

V ě c: Desider K. v T. proti ministerstvu vnitra o poplatky za inventarisování pozůstalosti.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Nař. výnosem byl zemský úřad v Bratislavě upozorněn za účelem vyrozumění obecních a obvodních notářů na to, že není přípustno, aby tito notáři vybírali poplatky za inventarisování pozůstalosti, ježto patří tato práce mezi práce úřední a dřívější oprávnění notářů vybírat zvláštní poplatky za práce spojené s inventarisováním pozůstalosti zaniklo postátněním obecních a obvodních notářů. Výnos tento byl st-li intimován výnosem okr. úřadu v Trenčíně z 10. srpna 1928.

Maje rozhodovati o stížnosti musil nss v první řadě zkoumati otázku, zda nař. výnos jest rozhodnutím neb opatřením úřadu správního ve smyslu § 2 zák. o ss.

Lze zajisté připustiti, že výrok v cit. výnose obsažený, že totiž není přípustno, aby obecní a obvodní notáři vybírali poplatky za inventarisování pozůstalosti, ve spojení s příkazem, aby sdělen byl těmto notářům, by mohl býti pojmán i v tom smyslu, jak to činí st-l, t. j. jako služební příkaz ve smyslu § 22 služ. pragmatiky, jímž individuálně i jemu se ukládá povinnost, aby se výnosem tím řídil. Měl-li by výnos tuto povahu, byla by ovšem i stížnost do něho k nss-u přípustná, neboť není pochyby, že úředník mající v osobních záležitostech služebních nebo služebního poměru se dotýkajících právo k stížnosti ve služební cestě (§ 27 sl. pr.), může proti zákazu vydanému ministerstvem, jímž se mu brání, aby požadoval za obstarávání určitých prací náhradu od stran ve formě poplatku, namítati, že zasahuje do subj. práv jím tvrzených, takže podmínky, stanovené §em 2 zák. o ss pro rozhodování nss-u by dány byly.

Leč žal. úřad ve svém odvodním spise uplatňuje, že výnos je »všeobecným poučením«, a že se st-li proto nedostává legitimace, brátí jej v odpor. Nss neshledal, že by znění výnosu tento výklad v povaze výnosu vylučovalo. Jde-li však o pouhé všeobecné poučení, pak nemá výnos ten vůči jednotlivému notáři, jakožto subjektu práv, odvozovaných jím z ustanovení § 122 zák. čl. XVI:1894 a nař. uh. min. vnitra č. 95.465/1895 a 47.300/1904, povahu závazného rozhodnutí resp. závazného služebního příkazu ve smyslu § 22 služ. pragm., kterým by bylo judikátně vysloveno, že st-l nemá právo, vybírat poplatky za inventarisování pozůstalosti. Cit. výnosem, který jest podle úmyslu ministerstva jej vydavšího pouhým projevem jeho názoru o dotyčné otázce, neprejudikujícím ani právům st-le ani řešení otázky té cestou judikátní, nemohlo proto být zasaženo do subj. práv st-le, pročež jeho stížnost je podle § 2 zák. o ss nepřipustná.

Č. 8883.

C e s t y (Č e c h y): I. Na veřejné zařízení, poskytující jednotlivému zájemníku zvláštní prospěch, má zájemník takový přispívatí úměrně svému prospěchu. — II. Faktické, byť i velmi intenzivní používání příjezdní silnice železniční, ležící v území okresu jiného, jed-